

Vergés Golejador en l'única victòria del Barça

El migcampista de Vidreres i el brasiler Evaristo van marcar els gols del 2-1 en els vuitens de final de 1960

MARC VERDAGUER GIRONA

Barça i Madrid s'han trobat sis cops a la Lliga de Campions/Copa d'Europa, en tres eliminatòries d'anada i tornada, amb un balanç favorable als blancs atès que el Barça només ha guanyat un sol cop. Va ser el 23 de novembre de 1960 quan, després de l'empat a Madrid (2-2), el Barça d'Helenio Herrera s'emportaria aquells vuitens de final de la Copa d'Europa amb un gol del gironí Martí Vergés i el decisiu i recordat d'Evaristo en planxa a cinc minuts del final (2-1). Mesos més tard, el Barça perdria la final de la Copa d'Europa contra el Benfica a Berna (3-2).

En la temporada anterior, 59/60, el Madrid ja havia eliminat el Barça de Suárez, Kubala, Kocsis i Ramallets de la Copa d'Europa. Vergés només va ser titular en un dels dos partits i l'extrem d'Anglès Lluís Coll en tots dos. I, aquell any, el Barça trencaria el domini blanc en un duel molt marcat per la polèmica arbitral. El Madrid va veure com, en el partit d'anada, un gol de Luis Suárez a tres minuts del final posava un 2-2 en el marcador que deixava l'eliminatòria a les mans del Barça de cara a la tornada del Camp Nou. El gol de Suárez va ser de penal, després d'una jugada en possible fora de joc d'Evaristo. Abans, però, l'àrbitre anglès Ellis havia anul·lat un gol legal al barcelonista Villaverde. Vergés va ser titular, com ho tornaria a ser dues setmanes més tard, 23 de novembre de 1960, a l'estadi barcelonista en un mític partit que va reunir 90.000 espectadors al Camp Nou i va col·lapsar tots els cafès de Barcelona que, en aquella època, disposaven de televisor. El partit encara va ser més polèmic que el d'anada, amb tres gols anul·lats al Madrid, i Martí Vergés va obrir el marcador rematant en el minut 33 un córner tret per Kubala. La rematada de Vergés va rebotar en Pachín i va acabar entrant. L'1-o va presidir el marcador del partit durant molts minuts, tot i que l'àrbitre, un altre anglès anomenat Leafé, que va anul·lar tres gols al Madrid. Decisions correctes perquè en el primer hi va haver una falta prèvia de Canario i, en els altres dos, fora de joc de Del Sol i Di Stéfano. A nou minuts del final va arribar el famós gol d'Evaristo de Macedo. Immortalitzat per una coneguda fotografia del davanter brasiler rematant en planxa. El partit estava resolt tot i que Canario va marcar el 2-1 i va posar emoció en els instant finals. Aquell Madrid de Di Stéfano, Puska, Gento o Del Sol quedava fora d'una Copa d'Europa que estava dominant a plaer en aquells anys. Era el Barça d'Helenio Herrera i dels gironins Martí Vergés i Lluís Coll qui seguia endavant en una competició que, però, acabaria amb la frustració de la final de Berna. La de les famoses remades al pals, malauradament encara quadrats, de la porteria del Benfica.

Martí Vergés (Vidreres, 1934) és autèntica història viva del barcelonisme. El migcampista gironí, resident des de fa anys a Castelldefels i bastant apartat de la vida pública, va jugar deu temporades amb el primer equip blaugrana. 372 partits, 43 gols, 2 Lligues, 3 Copes i 2 Copes de Fires, entre altres títols, figuren en el palmarès d'aquest gironí que, però, es va quedar a les portes del que hauria estat la primera Copa d'Europa del Barça. Un parell d'anys més tard, el 1962, el migcampista de Vidreres dipustaria el Mundial de Xile amb la selecció espanyola.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/esports/2011/04/27/verges-golejador-lunica-victoria-bara/482496.html>